דירק לם מהני צ"ל דהכם עדיף שחכל פת: ב. אע"ם שאינו בא. אלה לרחש כיון דהפסיק בחמצע זימון אי משים דס"ל שהה כדי לגמור כולה חוזר

השלישית וערסי קל"ג. ול"ע (°) דהא הרב"י פסק ססי ר' כמ"ד ברכת הזימון עד נברך וא"כ מצינו שיוכלו ד' לברך נ"ה דוברך א"ל גברא רביעאה (°) דחמר הכי נברך שחכלנו משלו ברוך שהכלנו משלו ובטובו חיינו וכ״ה בגמרה בהדיא וכתר"י ² ואפשר דלא לריך לאשמעי זה ומ"מ לפי מ"ש רמ"ה שם לריך שיחמר חדם ח' עד הזן: משמע בגמרת וברי"ף 3 דאם אין שם מי שיודע אלא ברכה אחת לא יברך כלום דמעכבות זו את זו ועיין סימן תקל"ג *) ומוכח מכאן דמנין ג' ברכות מדאורייתא דאי ס"ד מדאורייתא רק הזן א"כ לימא הזן בלחוד וכי בשביל שאינו יודע דרבנן לא יאמר דאורייתא וכיולא בזה איתא סימן תקל"ג גבי תקיעות וכמלחמות ⁴ כתב גבי להיכן חחר ח"ל והכא לפרש זה במי ששמע מקלת ב"ה יילא לשוק וחזר דחוזר למקום שפסק טועה הוא כו׳ שאין טעם למחלוקת זה בכאן שאפי אם נאמר שהברכות מעכבות זה את זה ובשהה כדי לגמור כולה פליגי אין מהום זה

נמין ד הרחים שכן ה שם נמין ו שם מיי לפי הרייף וכן הספיםו החחים וכני יינה יהתפסים! ד שם כתוספת! א ברכים ני! ב מי ודיים ורחיים והרייר יינה והרשביה וכן הוא בירושלמי שם!

עמרת זקנים

דגול מרכבה

 הין כהן הוכח' דג' ברכות ממש הם דהורייתה ודי הם נימה דמשין ג' היה דהורייתה ולכן נלש"ד לסגים במ"ה וכל"ל דענין ג' ברכות מדהורייתי יכוה וכחלקו כל השנות של אכן העוזר שהקשה מפועלים וגם כזה מיושב שלא חישב כרכת המזון בפרק הקומן נין שאר דברים שמשכנים זה את זה:

יד אפרים

"א סק"ג כמ"ש הרי"ף. מיכת ף הוא ט"ם כתלהמות שם ול"ל

שערי תשובה קצד (ג) לשתים. עבה"ט ועין באבן העוור שחולק על המג"א בזה ודעתו שאין כעכבות וצריך לברך בל מה שיכול הן ברכה אחת או שחום ובאיד הבשיא רברי המג"א וב' דמסי קפ"ח דאם טעה הזוד לראש משמע קצת הני ע"ש:

לבושר שרר

כאד ב"א רסק"ג (") הד"ה אם הם כ. הסיכה להחד ליני יות הו לף בטנים יולה כנרכת היותע כר"ם קל"ג ואותר אחד

כי בכנת האח לחוב הטליח: שם (") הדא הרב" שם כשר "ר. לפיל: שם (") ראשה הבי נברך. כי לף פיע שלין
יותצים האחרים לענות ברוך שלונו על ייחים הו לעלום האותר השעום: "שם (") בכיום דר"ף, לחיכן הוא חחר התבכך שלהת

נכרך כי הטעים שאמרו בנוך ט" מיקים הוא כחבר ואחר להוצר לאותר עד הספם נכרך כי ביון כו ניין דענות השעום

שה לנמור כרכת היותון: "שם (") כישע דרוא פ"א. מדי שאפיל אם לאחר כי ואחיכ מב שאין זה הכרע כי משום

מה לנמור כרכת היותון: "שם (") כישע דרוא פ"א. מדי שאפיל למות בייל כך:

קאר ב"א בק"א (") העית הא עיין. שהגיה כאן כם הלנום דין דמופה שנט"ו סק"ג ושכח מהי לאן כטור ונס בש"ע כאהיע:

קצה ב"א פק"א (°) העית זא עיץ, שהציל גלן נשם הלנום דין דחופה שבעיי סקיב שהי לאן כעור ונם נש"ע כלה"ע:

הצר ב"א בדנ"ה ואם הא יופן, היינו זגם ניון אלו זימן לחד וללו ניין הני מלחים מעורים לעורים שם בדנ"ה ואם הא יופן היינו זגם ניון אלו זימן לחד וללו ניין הני מלחים מעורים לא מחד זימן דנסביל לי נו מדי מיינו די מיינו לו מות מות מיינו לו מות מיינו די מות ב"ל בדור מבוי מיינו היום שהי היינו די מיינו המות בליה החלוים בשין מות מיינו לו מות מיינו לו מות שבי ליינו מות וריו משרי היום ליינו לו מיינו לו מות שבי ליינו מות בי ליינו מחד היום לו לו מיינו שו מיינו לו מיינו לוחור לוחור לוחור לוחור לוחור לוחור לוחור לוחור לוחור שוי שווי וינו לוחור שור שוו מיינו לוחור שביר בדות מראי שוי שיחור בדר מו מיינו לו מיינו לוחור לוח

נחקימו, וח"ל הפשר נותר דהכם מיירי שינסו בשוגג. ע"י כסב מגי"ח דפתה עדיף טפי שיחור יכרי ר"ל נייה דהרמצ"ם כתב דבשונג יברך במקום שומכר אפילו לכחמלה, מ"ית עדיף טפי שיחור להקומו ויברך, דאשכה (נ"ג ע"ב) בהני תכי חלמידי דחד עציד כבית שחאי וכי אע"ג דאם יברכו פה יומנו. אח"ו ראיתי שכתב כן המג"א לאפיקי מהלבוש שכתב ח"ל ונ"ל דמיירי אפילו אכלו בשני בתים רבי ואפילו לא אכלו ביחד משמחברו ויוגם אין לריכים לאכול כאן, ומייר שושים הראשונים באלו עמהם עם כל אחד מהם גם הם נתפרדו, ואם היי חורים למקומן לא היי יכולים לקיים שאכלו עמהם עם כל אחד מהם גם הם נתפרדו, ואם היי חורים למקומן לא היי יכולים לקיים הלביש: ולבאורם בים נראם לעו"ד דמם שכתב לאו שוגג להרמנ"ם, חיכם לרמנ"ם טעום סופר ול"ל הלביש: ולבאורם כים נראם לעו"ד דמם שכתב לאו שוגג להרמנ"ם, חיכם לרמנ"ם טעום סופר ול"ל הלבית: ולכאורם סים נראם לענ"ד דמם שדסב יאו שוגג לפרמב"ם, סיבם לרמב"ם טעום סופר ול"ל לפרא"ש. ור"ל דהרא"ש ס"ל לעיל בסימן קפ"ד דבילא בשוגג לכתמלה לריך לחזור למקומו, ובדיעבד לפרא"ש. ור"ל דהרא"ש ס"ל לעיל בסימן קפ"ד דבילא בשוגג לכתמלה לביך לחזור למקומו, ובדיעבד דלהרא"ש יה לא איפטרך לומר דה"ק כאן דלירים לאכול עכשיו מעט וכוי, אלא מיירי בשוגג דייליים לבדך כאן אפילו לא איפטרך לומר דה"ק כאן דלירים לאכול עכשיו מעט וכוי, אלא מיירי בשוגג עכין שווא למדול למקומו. דא"כ מקומו הל"ל מקומו. דא"כ מקומו הל"ל מסיב במדב מב"ל עיש"א במיל בסם הרב ב"י ואמת אינו לשון הרב ב"י כו ש"ש) שהחול למקומו וכדי הרב ב"י כן ש"ש) בשוגג, אלא ש"ר לאפילו אוכלים כאן אלא דמיירי וביי, הוה ליה למימר לרמב"ם מיירי שאינן אוכלים כאן אלא דמיירי ביי, הוה ליה למימר לרמב"ם מיירי שאינן אוכלים כאן אלא דמיירי בייל משנת הבר, הוה ליה למימר למב"ם שהחול למקומו וכפי הגרסא שלפיניו, ואעפ"כ ליו מסתפק: ועוד י"ל דה"ק ואפילו לא אכלו ימו מבסחברו אלא שלא אכלו יחד, וכוו שסיים ליו הכלי היבים ביומן מהם שלכלו וביי, ביו מישול אהלי הלו חלא אלא אכלו אכלו יחד, וכוו שסיים ביומן מהם ביומן מהם שלכל לאו הבלו יחד, וכוו שסיים ביומן מהם שלכלו וביי, שלא הבלא הבלו יחד, וכיין שמס שלים לו הכל המב"ם כומו אלא ברעב"ם וכו' אלא בדיעבד. דהא לרמב"ם וכו' אלא בדיעבד. דהא לרמב"ם ביואו מתקומם אסורים לאכול עד שיברכו תחלה בכת

בצ"ש הני השלשה ביחד וכיר, וחץ נהקשות פי"ן חיפות היה בלחו הכי חייבים ביזמון ממה שחלנו המהכחברו, לזה כתם כת מדה ממיש שם שחלנו המהכחברו, לזה כתם כת מה של היה לל המב"ס ביללו ממקומם אסורים לאם בעם יחד שלה בברכו מחלה ברכם ומיפו לכתב"ס ביללו ממקומם אסורים לאם לעיל סימן קפ"ד ש שיברכו מחלה ברכם הרמין, ואמייג האפשר לומר דמיירי שילאו בשוגג דכהייג כתב מג"א לעיל סימן קפ"ד ש כין ויי כין ב"ל במב"ל לא היה לא היים ההדעת ומותר לאכול, ומ"מ ל"ל דמב"א לא כתב כן לעיל סימן קפ"ד ב"לא בשוגב לא היי ליה התחבר דלפיל, אפל לדידיה לא ס"ל וכוללה ממ"ש שם אחייו, וע"ש במ"ש בעו"ה: "ה"ל או יכולים וכו' דלא גרע מאכל עלה וכו'. אמ"ג דבעלה ירק אינו מלטורף כי אם קודם שבירך ברכה אחרונה על הירק, והכא הלא כבר בירך ברכת המזון, אפ"ה עדיף הכא אכילת זו לאחר שבירך ברכה המזון מעלה ירק קודם שבירך ברכה אחרונה. כן כתב מג"א לקמן "ז ס"ק ד": (ב"ק ב) אע"פ וכו' ועסי נ"ה סעיף ל" דמבואר שם דאם יש צואה או עבודה

שעומד לפני הפתח רוצא גם הוא י"ח (רמב"ם ב"ח ב"ח ועס" נ"ה ס"כ: לראש וסבירא ליה דברכת זימון מילתא באופי נפשה ולא בעי כדי לגמור כולהו ג. אחד יודע ברכה. (°) וה״ה אם הם כ׳ ואחד יודע שתי ברכות ואחד יודע ברכות אי משום דכך תקנו חכמים שיהה חוזר לאחרן על הסדר ורבגן אחרו קצד שלשה שאכלו כאחר ונפרדו לענין הזימון מה דינם.

למקום שפסק על"ל (°) משמע דהוא ס"ל דחין מעכבות זח"ז מכל מקום נ"ל להחמיר דהח הרי"ף כת' דחי ליכח גברח דמפי א שלשה שאכלו באחד ושכחו ובירך כל אחד לעצמו במל מהם הוימון ואין יכולים לחזור ולומן למפרע ב וכן אם ברכו שנים מהם * ג אכל אם שכח אחד מהם ובירך אם ברכו שנים מהם * למימר הטוב והמטיב לית לן בה כיון

2. שם לייג בי סון ה. שם לד ה. 3. שם לד ה. 4. שם לד ג

באר הנולו קצד א ברכור שנשה שאכני כ לומן וכר בריך ל אתו לקמיה דמריי

די ברכה יצחתם צחתם וכי תיתרו

אין זימון למפרע:

ברכו שנים חון לומן עמהם: וה נדדה אינהו לב ובריכו פרח די דתרי מבעלי מחד: ג שב בג דתר מדפקלי דבררי ממפלי

דכרכי רפתח וקדים חד מי לדעתיה חיטן דידים חיסו לח

דידהו לפי לתפרע: ד לע"פ שנירך כ כרוך שאכלנו ד נתוך הפעודה ירק שאמת שאכלנו מיהו

כוימון דידהו למפרע: ה

נדמון דידהו כפי למפרע: ה שם שלשה שלכנו כלת תהם לשוק קורלת עליו לתר לביי ליה יעני למר מ לתוך ללל כ בעשרה עד דניי בעשרה עד דניי

שנים ה שלשה ה

שאחד יודע ראשונה ואחד ברכה שניה ואחו כרכה שלישית ר התוון לפי שאפו אחד ואחד מהן

חחד וחחד מהן שהום יודע וני המוון כולה תש משלשתן וגמריע המזון עך כרכת חלח שלש ברכות

הסכימו הרא"ש ייבו פי שנים ואין אחד מסם

והשני יודע יידע השנישים כברכת המזוו

. המוון שולה שלשה וגו

ורבי לימא) לימא)

דהות דרבנן משמע דחם חין יודעין ת׳ משאר הברכות אין יכולין לברך דמעכבות זה את זה ובספק ברכות ראוי להחמיר ובפרט שדברי הרמב"ן אין להם הכרע כ"כ ועמ"ם סי קפ"ג ס"ס וססי ר': סע"ת א. שתי חבורות כו'. (°) הע"ת כ

רשת רשר״א) ב ^ה שלשה שאכלו ויצא אחד מהם לשוק * קוראים אותו ומודיעים לו שרוצים לזמן כדי שיכוין ויצמרף עמהם ויענה עמהם כרכת זמון ויוצאים ידי חובתן ^ב אף על פי שאינו כא ויושב ⁽⁶⁾ עמהם והני מילי כשלשה אכל כעשרה כיון שצריכין לחוכיר את השם אינם מצמרפים עד שיבא וישב עמהם ועיין לקמן סי׳ ר׳ עד היכן כרכת הדמון:

וכו ג' סעיפים:

השנים א יכולים לומן עם השלישי אע"פ שכבר כירך יכול לומר ברוך שאכלנו משלו והם יוצאים ידי חובת

זימון והוא אינו יוצא ידי זימון שאין זימון למפרע: הגה

ואם האחד זימן עם אחרים אף שנים הנשארים אינן יכולים לזמן (ב־י

ג ' שלשה שאכלו כאחד ואין אחד מהם יודע כל כרכת המזון אלא ג אחד יודע כרכה ראשונה ואחד השנייה ואחד השלישית חייבים בזימון וכל אחד יברך הכרכה שיודע ואף על פי שאין ואחד השנייה ואחד השלישית אין בכך כלום ' אכל לחצאין אין לברך אם האחד אינו יודע כי בהם מי שיודע כרכה רכיעית אין בכך כלום ' אכל לחצאין אין לברך אם האחד אינו יודע כי אם חצי הברכה שאין ברכה אחת מתחלקת (כ) לשתים:

קצה חבורות שאוכלים כהרכה מקומות מה דינם. ונו נ"ם:

א א א שתי הכורות שאוכלות כבית אחד ^ב או כשני כתים אם מקצתן רואים אלו את אלו מצמרפות לוימון ואם לאו אינם מצמרפות * ואם יש שמש אחד לשתיהן הוא מצרפן

קצד (h) עשדם. אלה שעומד לפני הפתח. ויולה גם הול "יות. רמכ"ם כ"י כ"ח: (ב) "שתים. ואם איות. דער ב"ח ב"ר ב"ל לו יברך כלום דמעכבות זו את זו עיין מ"א. סדר ב' ברכום אלי מעכבות איות מין מ"א. סדר ב' ברכום אלי מעכבות ואם אמרם למפרע לא יצא. דבר שמואל סיי

קצד מ"א שלשה בר. מ"ה כ": וכן בר. מתש"ש כ" מ" הקדים מד מד דיקא וכמשש"א אכל כרי: והש
בר. שם: ואש בר. משרל מים אלינו מ"ב שלשה בר. מ"ה כ": ופושייעים בר ברי בר. כן פי תריי
בר. שם: ואש בר. משרל מים אלינו מ"ב שלשה בר. מ"ה כ": ופושייעים בר ברי ברי כן פי תריי
והלש"ש דקרו ליה ועני מ"ג שלשה בר. מתום" שם ד"ה ולמיד כר ורביעתו שם" כרי כ" ברי לריי לריי לפר סטונ
בצה ב"א ובנון בר. ירושלמו שם רי יונה ורי אכל בר איתול משם ר"י לשיע מהים לנדכה א"ד יונון מו" א מבנו משפה
בעבר ב"א ובנון בר. ירושלמו שם רי יונה ורי אכל בר איתול וכים כ"ד לשיע מהים לנדכה א"ד בריי מנון הוא שנכנון משפה
בקאר אלין ביית בט"א ובני מ"ל ברי והכילו בר הוא שניים שם פורשלמו ול"ל הריי והיא כרי קודם כ"י ורייא בר איתול

חכמת שלמה

רושים, אמרת אין הברכות מעכבות זו את זו, ליכא למימר דמיירי בילא באחלע ברכת המזון, דאייכ מקשי לגד זכד מבמיה דאביי דש"ל החר לראש, ואייכ אפילו ילא באחלע ברכה שניה או בין ראשונה לשניה מ"מ לריך לחזור לראש ברכת המזון והפסיד אפילו ברכה ראשונה הואיל והפסיק, מה בכך שהפסיק הא אפילו לא בירך בלל ברכה שניה ילא ידי ברכה ראשונה דהא אין מעכבות זו את זו, וא"כ למה לכד וכדר משמים דשם: עם על מון הפסד אפילו בככה ראשונה הואיל והססיק, מה בכך שהססיק המ" לרין לוחוד לראש ברכת המזון והססיד אפילו בככה ראשונה דהא אין מעכבות זו את זו, ואייכ למה הא אפילו לא בירך כלל ברכה שניה לא שהססיק בין שניה לראשונה (דנראה (לי) ללי) לנון דמיירי דוקא יובר בשבור ברכה האשונה, דססמא מיירי וגם מסט מקש מייע דרבון), אלא אפילו נייא דרברות מעכבות שילא באמצע ברכה ראשונה, דססמא מיירי וגם מסט מקש מייע דרבון), אלא אפילו נייא דרבות הברב ברכה שילא באמצע ברכה ראשונה ברכח מוליי אומן ברכח הברב ברכה ברכח האומן של המבבד ברכה ברכח הברב ברכח היותר של המבבד ברכח הוא היותר של המבבד ברכח היותר של המבבד ברכח היותר של המבבד ברכח היותר של היותר של המבבד ברכח היותר של המבבד ברכח היותר של היו

שימה מחתכם כלכה לחשונה, לשתמם מיידי וגם מקשי חיים דרגקון, חוה חפינו מיתם דברכות מתבכתת זו את זו ובשהה וכו' ואתי שפיר מ"ד חחר לראש: למ"ש הרי"ף להיכן וכו'. דקאי על התברך בככת החומן ואתר נברך שאכלנו משלו והם עונין ברוך שאכלנו משלו וכוי, אם המברך לריך לחזור ולומר נברך, כיון ששהה פד שענו ברוך שאכלנו וכו', ופ"ל דברכת הזימון עד נברך, ופ"ל לאם שהה כדי לגמור ברכה אתת מוזר, והא עד נברך היא ברכה אתת, וכיון ששהה עד שהם ענו ברוך וכו' והוא יותר ארוך מנברך היו שהה כדי לגמור ברכה אתת ולריך לחזור ולומר נברך וכו', ועיין לעיל פימן קפ"ג מה שהתב בזה בשם חלמדי רבינו יונה: **משמע דהוא פ"ל דאין מעכבות.** מדכתב שאפילו ואמר שהברכות מעכבות זו את זו משמע דלא מסתבר ליה לותר כן, אלא כתב כן דאפילו יהיב ליה לאותר מפרש דמעכבות זו את זו, מ"מ לא הונה לו פירוש ההוא: וב**שפק ברכות ראוי להחמיר ובפרע וכו** תפנים למשכנית זי שנו זו, מיית כז היותו כי פירום ההחרו ובפסק ברדות דהוי ההחיר וצפרט ודרי אין להם הרכיע זי מיש ואפילו אם נאמרים הבדרטות מעבות וכיר, אין הכרכע גחור ההרתב"ץ לנפשיה מיל דאין מעכבות: וראיםי בספר אבן העור שכתב עייו, וכל דבריו תמוהים בעיני אדרבא מהרי"ף מוכח להיפך, ואביא דבריו בקולר, א" הקשה דאין לשון הר"ף כמ"ש מג"א, אלא הפרי"ף הציא ירושלמי (פ"ז ה"א) ללמוד ממנו פירוש דברי הש"ס דידן, דבירושלמי מוחיב לר"ג דס"ל ברכה הימון עד נברך מדתניא ג' שאכלו חייבים בברכם המזון (והיינו סשכל אחד אינו יודע כי אם ברכה אחת דחומים לחומנים כתפים כנים היא של היין לברך מספק ע"שן ולעל"ד מה שהקשה על מגרה ד"ץ לספק ברכת המוון דהוא דאורייתא לריך לברך מספק ע"שן ולעל"ד מה שהפה לפון הר"ה דאין כן לשון הר"ף, אין מלותו על מג"א כי אם על הרכ ב"י שכתב אהר שהפה לפון הר"ה הגיד ו"דב הרכ ב"י במתב שהו ב"א היי משתע מהכל שאין ברכת הטיב ומעיב ומעכת שאפש שאין שים אחד יידב אותה יכולים לתון וכוי עכ"ל הרכ ב"י, וכן ספק פה נש"ע, הוד בה הרב ב"י הצון ח"ש הירושות הר"ף כיון דהטיב ומעיב ולא מני לה הייני משום דאיה משכתה להרב ב" י"ד דליכא למימר משום דהוא דרבון אפילו מעכב לא מני לה בחד דאורייתא כחייב בספר אבן השהי לאיכל מוקש לריג דאותנים מברייתא לקשני שלפה ימי דעל כתק בככה היימין עד הין, והשני דאיכל הריים בספר אבן היו דהיא להכני להיים בכריית היו השים הרייב ועד היו דרבו להעול הריים ביון דהיא דרבונ ולא דעיב ומרי היו בל בכרי או בייים היים ביון דהיא דרבונ ולא דעיב והבי להבי בל בכרי היים ביון דהיא דרבונ ולא בעיב והבי להבי ב"ל היים בל הריים ביון היים להבים לעני להבים בליים ביון דהיא דרבונ לל הריים בל בכרי היים בל הדי ביום בל בכרי היים בל הדי ביום בל הביים בל הריים בל בכרי היים בל הדי ביום בל הריים בל בכרי היים בל הדי ביום בל הריים בל בכרי היים בל הדי ביים בל הריים בל הריים בל הדי ביים בל הריים בל הריים בל הדי ביים בל הריים בל הריים בל הריים בל הדי ביים בל הריים בל בכרי בל הריים בל הריים בל הדי ביים בל הריים בל הריים בל הריים בל הריים בל הריים בל הדי ביים בל הריים בליני הריים בל הריים ב

והחחד חינו יודי שאכלנו משלו ו משלו וכטובו חיי כרכת הזן יהג' כונה ירושלים יא ואחד הכרכה : עולה והתוספות ושם היכה שכל החד אם ברכה ל שנים ושלשה פד הון יהבני יהבליפי פד נונה

- -.